

Любопитко

Какво научи пингвинчето Чарли

На ледения бряг на едно студено море край Южния полюс живееше колония пингвини.

Малките пингвинчета се бяха излюпили наскоро, но знаеха – до мама и татко е топло и безопасно. И за нищо на света не се отделяха от тях. Само Чарли, най-малкото пингвинче, мислеше по иначе.

– Защо ли да стоим все тук? – мърмореше си то. – Вижте онези скали! Там има пещери.

А какво ли има в пещерите? Искам да разбера!

– Колко си смел! – завиждаха му някои приятели.

– Кой знае какви опасности дебнат в тези тъмни дупки! – казваха други.

Един морски лъв ги чу и се ядоса:

– Ти, Чарли, си прекалено любопитен. И не си смел, а просто неразумен. Не се отдалечавай от мама и татко. За малко пингвинче като тебе светът е пълен с опасности. Внимавай!

Но Чарли въобще не го послуша.

Отиде до пещерите и влезе в една от тях. Вътре намери гнездо с яйца.

– Кога ли ще се излюпят пингвинчетата от тези яйца? – зачуди се той. – Ще ми се да ги видя. Майка им сигурно ще се зарадва, ако потопля яйцата. Така със сигурност ще се измътят по-бързо.

И така, умникът Чарли легна в гнездото.

Но по-добре да не го беше правил! След малко с оглушителен кръсък в пещерата влетя огромна птица с остра човка и подгони мъничкото Чарли.

Така пингвинчето научи, че не само пингвинчетата се излюпват от яйца.

Бebчо

Страхливото тигърче Тили

В цялата джунгла нямаше по-страхливо тигърче от Тили.

Всеки път, щом духнеше ветрец и мръднеше клонче, Тили ужасно се плашеше и тичаше да се спасява при мама.

– Тигрите трябва да са смели, Тили! – казваше му тя, но после го прегръщаше.

Татко Тигър го съветваше:

– Не се страхувай, Тили! Трябва да си смел. Един ден ти ще станеш господар на джунглата. Другите животни трябва да се страхуват от тебе, а не ти от тях.

Тили се изчервяваше от срам, но не знаеше как така да стане смел и да не се страхува.

Прияелят му, тапирчето Тапи, го успокои:

– Мисля, че се страхуваш, защото още не си преживял истинска опасност. Хайде да отидем на приключение! Така ще проверим дали си смел.

Речено-сторено. Двамата приятели поеха на път. Колкото по-навътре навлизаха в джунглата, толкова по-гъста ставаше тя. Изведнъж върху тапирчето се хвърли огромна змия. Тя се уви около врата му и се опита да го удуши.

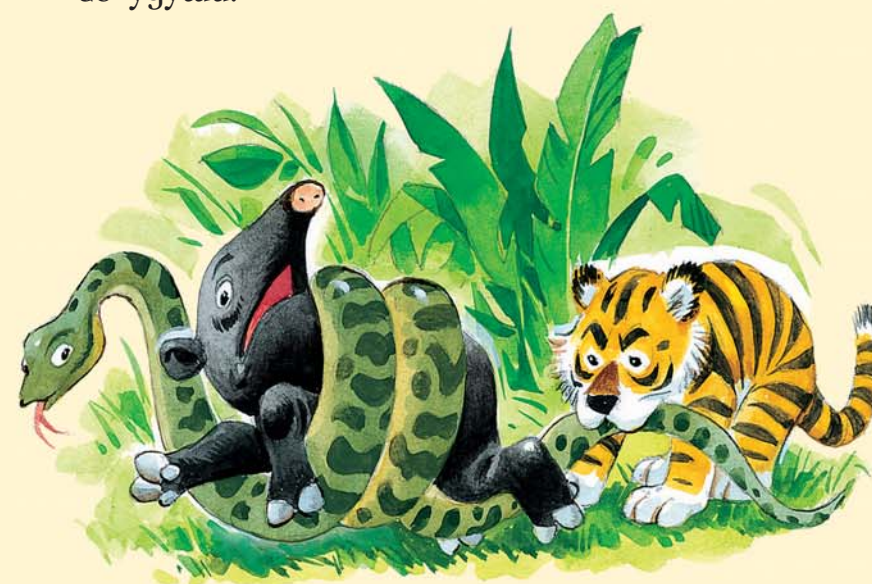

– Пусни приятеля ми! – извика Тили и без да се замисли нито миг, заби зъби в опашката на страшната змия.

Змията веднага пусна тапирчето и бързо се скри сред дърветата.

– Благодаря, че ме спаси, Тили! – каза Тапи.

– И аз ти благодаря, Тапи! – каза тигърчето. – Ти беше прав. Разбрах, че при опасност и аз мога да бъда смел. А каква по-страшна опасност от тази приятелят ти да изпадне в беда!

Бечко

Яката на Бари

Макар и още малък, Бари беше наистина добър пазач. Живееше в колибката до дървото и пазеше къщата и целия двор. Ала един ден си въобрази, че има бълхи, забрави всичко друго и почна да си чеше ушите. Драцеше ги по цял ден и по цяла нощ.

За да го отучи от лошия навик, стопанинът му сложи яка – нещо средно между наметало и фуния.

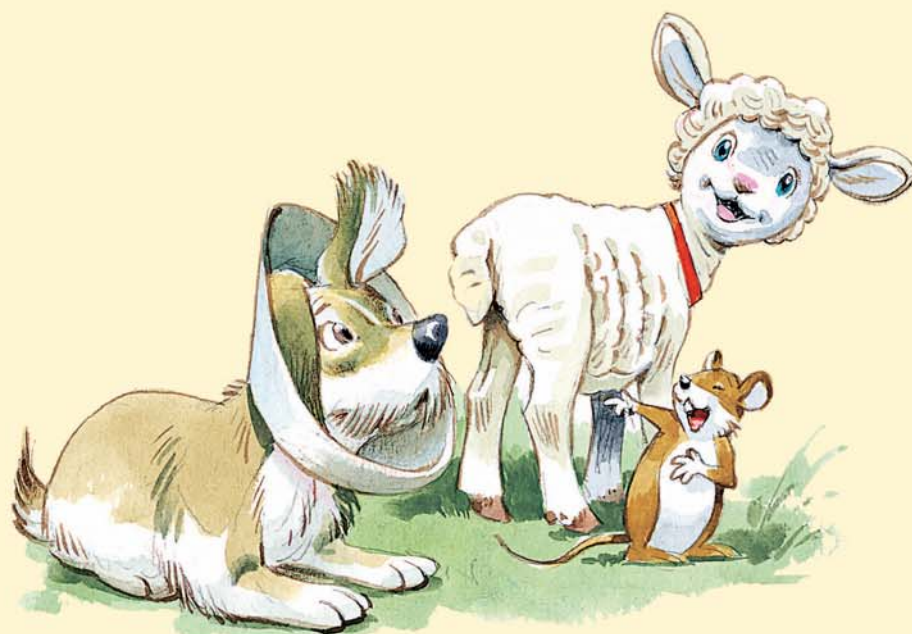
– Ама че си смешен! – закуска се Дребосъчко, щом го видя.

Дори агънцето Мики се смя дълго. На Бари му стана мъчно. Обърна се и се скри в колибката, за да го оставят на мира.

Най-после настъпи нощ. Всички заспаха, но Бари стоеше буден и гледаше сенките. Имаше луна и на лунната светлина сянката на Бари с яката приличаше на някакъв дракон.

Точно в полунощ пристигна лисицата.

Тя се промъкна тихо към кокошарника, искаше да грабне най-млъстото петле, но нашият малък дракон не спеше!

Той се спусна към крадлата и заджавка оглушително.

– Помощ! Чудовище! – изплаши се лисицата и хукна да бяга.

Стопанинът чу лая, скочи и изтича на двора, но видя само как лисицата изчезва в тъмнината.

– Браво, Бари! Заслужавах хубаво кокалче! – доволен каза той и погали малкия смел пазач.

Сърдитко

Упоритото магаре Томи

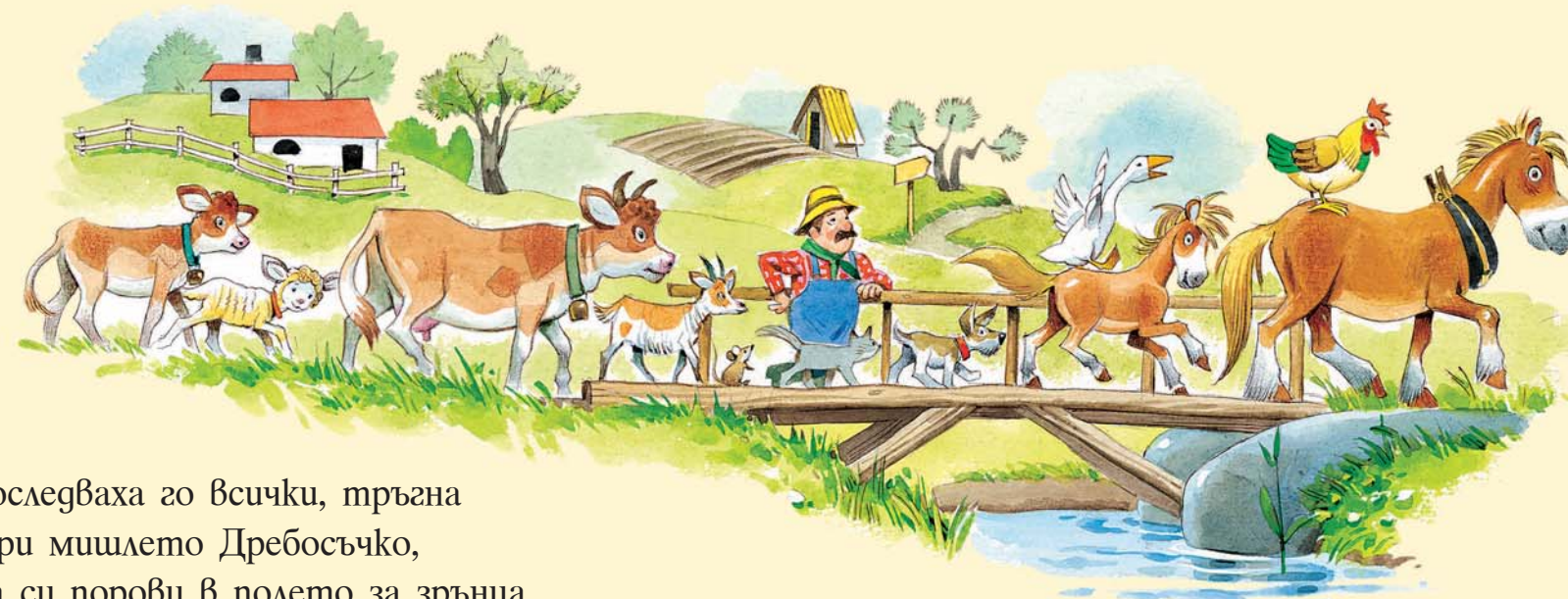
Томи не беше магаре, което се съгласява току-тъй с това или онова. Томи беше упорито и истински опърничаво магаре. Науми ли си нещо, прави го! Прави го и край!

Един ден стопанинът измайстори нов мост, за да могат животните да пасат отвъд реката.

– Готово! – каза доволен накрая. – Този мост е по-здрав от стария. От сега нататък ще минаваме оттук.

Пътят е малко по-дълъг, но пък мостът е безопасен.

Конят Наполеон поведе животните по новия път.

Последваха го всички, тръгна дори мишлето Дребосъчко, за да си порови в полето за зрънца. Само Томи тръгна по стария мост.

– Аз си харесвам този мост. Какво му има? Съвсем е наред. А и защо да обикалям толкова? – развя опашка упоритото магаре, което май беше и доста мързеливо.

Мина ден, мина втори, докато един ден... ТРЯС! – старият мост се счупи и Томи цапбурна в ледената вода. Наистина беше страшно упорито магаре.